

СТРАНИЦА ИЗ ДНЕВНИКА

Ништа нећу да јој кажем,
јер нећу.

Она је једна неозбиљна
најобичнија балавица.

Ми старији,
ми из осмог разреда,
ставимо руке у цепове
и звиждућемо кроз зубе.

Баш нас брига за те девојчице.

Ништа нећу да јој кажем.
јер нећу.
Али, ако погледа неког другог
постаћу најгори ђак у школи.

А ОНДА И ПРВА ЉУБАВ

Најзад,
у првој љубави рађа се и прва бора
овде негде на челу
и целог живота те прати.

Рађа се прва туга и прва љубомора
и први пут се пати.

И одједном ти друкчије изгледа читав свет.
Нешто у глави гори,

нешто тутњи

и ври.

То није као математика.

Ту су два и два често – пет.

А често – нису ни три.

Не питај зато откуд одједном кошава брише.

То можда и није ветар.

То прва љубав уздише.

Не питај откуда кише одједном пљусну јаче.

То можда и није пљусак,

већ неко због љубави плаче

и трепавице му слане

и рукави му слани

као пресољен ручак и као океани.

Уосталом,

шта вреди о првој љубави и даље да се соли,

Изволи,

сам изволи,

па ако је и теби исто овако – ти кажи,

а ако није исто – онда све ово не важи.

НАЈЉУБАВНИЈА ПЕСМА

Ово је заиста најљубавнија песма,

а ни речи о љубави.

Свим пајацима и луткама откинуте су главе

и они тако леже у ћошку

беспомоћни
и бачени.

Неко у овој соби више неће да буде дете.
Неко у овој соби три дана не може да руча.
Неко у овој соби само ћути,
ћути
и гледа кроз прозор како јесен са лишћем и ветром
путује преко покислих градских кровова,
за птицама.

Ово је заиста најљубавнија песма,
а ни речи о љубави.

НЕПОЗНАТА ЗВЕЗДА ок

Нит једне душе уткане у песму
Мелодијом ме буди...
И плачу зарудела јутра,
А ноћи,
Магленим димом јече.
И дани гуше.
Гуше светла угашених звезда,
Гуше руке расплакане,
И песме – и распеване.
Гушим се у плачу безизразних дана
Гушим се без себе и тебе
Звездо никад не угледана.

ОТИШЛА СИ ОК

К'о упаљена пучина ружа
Увинула је
Умре у степи залутали лист.
Остало је стабло ољуштене коре,
и сузи...

Нестала си к'о сунце у пучини
Ишчезла си к'о суза у песку
И само ветар њише бит моју
паучинасто лаку
Да упија мирис давно изгубљен,
и сузи.

НЕМО ЗБОГОМ ОК

Љубоморно гледам шуштећи воз,
Који те односи од мене
можда заувек...
У руци још осећам последњи стисак,
у срцу тугу што одлазиш
да са паром расхукталог воза нестане.
Уста су ми непомична, нема.
Бојим се да са њих не склизне
Твоја последња суза.
Збогом ћутећи, немо...

ЈЕСЕЊИ НОКТУРНО ОК

Стојим и слушаам јецај нејецани
Листова умирућих
Орошен сузама
Задњим капима иструлеле снаге
Са угашеном пећи својих нада
Са новим сузама верно непотеченим...

ЗОВ У ЛАЖИ ОК

Хтео бих,
да покидам стезник истине у себи –
очи ме твоје чине беспомоћним.
И нећу да сечем твоје усне
у себи,
и љубав ноћи
у бескрају.

Хтео бих,
да попустим оковратник лажљивог бића –
речи ме твоје разоружавају.
И нећу да учиним тужним
ове сне,
и речи лажи
у нама.

Дођи,
чекам те у сенци чаша,
искапљена срца
у страсти.
Дођи, чекам те...

ПРИЗНАЊЕ ОК

Носим у себи тешку оптужбу
И признање дато -
Али само себи,
Не и теби.

Носим у себи пет минута
У пет цигара испушених,
И злочин туђом руком –
Плаћеном
И самоубиство љубави.

Гледам те испијену...
празна си, љубави далека
и сама.
Одлутао сам за плачем непуштеним,
за баченим собом,
и тобом.
И сад си ту без мене,
без румени,
и крви наше просуте
на испражњен новчаник
својом – туђој руци.

Гледам те и тражим на раскрсници
Ишчезлу у не знам ни сам где.
Хоћу да ти довикнем
Да чујеш.
Не знам где си.
Ни ја.

И глас мој нестаје
У речима
За плачем угашеног одојчета љубави.
Остала је само тешка оптужба у мени
И признање
Свесно страшно
само у мени.
Опрости, не и теби.

ПОСЛЕДЊА ВРАТА ок

Последња врата памтим
И чујем њихов тресак
И задње звезде бљесак
У моју паде ноћ
уморан.
Последња врата рушим
Ал' зид се нови диже
Јесен ме нагло стиже
И нестак корак твој.

Више излаза нема
Свуда зидови голи
У том сивилу стена
Како истина боли!
Нигде излаза нема
Вир живота ме врти
Мојих разочарења
Стаза води до смрти.

Последње речи моје
Још јече иза врата
У кући мога брата,
Ти нећеш чути њих.

Последњи тресак врата
И бол к'о плима дође
Последње једро прође
И сламку изгубих.

ХТЕО БИХ! ок

Хтео бих
да опет упалим фењер
ког сам –
док равним табанима ходах неравнинама –
имао!

Хтео бих
да га –
куд сам кроз таму несањаном вођен –
собом понесем!

Хтео бих,
да ми за тренутак
(оријентације ради)
тренутни пут осветли
па нек за навек
поново ућути као сад
док га жельно –
беспућем мрачним ходајући

(можда у једном смеру ипак)

- дозивам!

ФИЈАСКО ok

Увео је цвет чији сам мирис хтео

Нетакнут.

Разривена је стаза којом сам хтео

Незгажена.

Ишчез'о је бат корака

Неучињених.

Светиљка се угасила

Неупаљена.

Остао је трн

Да ме на цвет сећа,

Остао је камен

Да ме на стазу сећа,

Ехо непостојећи

На кораке ме сећа,

Тама је остала

Од звезде угашене.

ПОСЛЕДЊИ СУСРЕТ ok

И данас сам је видео безбрижну

као увек,

Веселу

као увек,

И лепу.

Миловао сам је погледом

шетајући,
Дивио сам јој се гледајући
Како се ветар игра праменом њене косе.
Бол сам јој задао ножем у груди.
Не, у срце.
Плакала је, ал' није пала.
Само је извадила је нож
бацивши га предаме,
Окрнула се и пошла.

Нисам је задржао.
Побегла је са болом
И крвавом мрљом.
А ја
гледајући како се губи
Зажалих што је пустих
Јер бејех гладан њених усана
Јер бејех жељан њених усана
Јер бејех жељан њених усана
Миловања и ње...

ОБМАНУТЕ МИСЛИ ОК

Мислио сам да је девојка
а била је жена.
Мислио сам да је кћи сунца
а сама је имала кћери.
Мислио сам да је кћи птица
а њене су кћери цвркутале.
Мислио сам да је тако сама,
а имала је мужа.

У мени увек нек девојка буде
И кад нестане сунца.
Птицама ја ћу причати о њој
И у одговору њиховом чути њен глас.
А све ће бити тајна јер,
она није сама.

ПАКОСНИ КРАЉ ОК

Знојим се у котлу самог себе
И јечим од бола кога нема.
Стене ме боду, руше се платани,
Кости гозбу славе.

Земљано жута лампа гори у мени
Где авет журује
И бескрвне вене сишу моје тајне.

Сат мој са поломљеним кључем
Све лакши бива.
Бачена стрела пробошће најпре њега...

Смејем се у краљевству пакости
Јер сам краљ
Изгубљеног, заустављеног времена –
У своје цепу.

Смејем му се
И урлам од бола кога нема,

Што к'о стене боде.

САЗНАЊЕ ОК

Пут узан, скучен и без нада
пут блатњав, мрачан и одсудан...
а њима каткад јури кавалкада
набрелих и бујних осећања лепих.

Шта? Зар се већ губе у прабини лета
и замиру задњи одједи и гласи?
шта? зар и без овог младалачког света
осуђен сам бити?
Вај, проклети часи!

ОКОШТАЛИ САН ок

Узалуд бујица ускипталих жеља,
узалуд затишје лажних примирења,
узалуд.
Прекасно снови ишчезнути желе,
Прекасно жеље у незнађе хоће,
Прекасно.
Јер и узалуд је,
и прекасно сада
од жељених снова
и сниваних жеља
спојнице кидат' са мнош.
Прекасно.

ВАЛОВИТИ САВЕТ ОК

Бесправна жељо!
погни се и ти.
Не плачи.
Неће те опрати сузе из расечених груди.

Кипе у мени валови,
а пламени се гасе уз вриску умирућих.
Еј, валови суза!
Зар путоказ не видите?
Пробошће ме!
Стојте!

О, та је препона високо у зрак дигнута
рукама невидљивим,
пакосно моћним –
до земље погнутих.
Погни се и ти жељо бесправна.
Лицем пољуби блато.
Не плачи.
И онда с њима
пркосно хули на све –
ако те газе сенке,
док ти се рука у празно испружена
не згрчи, последњи пут
У срцу – без њега.

ОБЕЋАЊЕ ОК

Кад донесем овај увео букет
бацићу га на покров

иструлела срца,
смежуране коже.
И пустићу сузу
Да залијем распаднуте очи
Угашене светлошћу дана и звезда.
А суза ће се замрзнути
к'о гранит
и цементним прахом
покрити увелу хумку –
успомене...
само успомене.

ОЧИ У АМПУЛИ ОК

Очима отупеле боје,
видим те у капи,
а руке ми дрхте
са срцем,
у струји затвореног кола.

Безваздушно дишем
и бесвест желим страсти,
а тонем
у празнину дневних бића
дрхтањем у жељи.

И нестају речи, више и не видим где су
а тело тресе
затворено коло голих дана,
у болу пробураженог лепог.

ЗЕЛЕНО У ДУГИ ОК

Умри у мени
морнарским чвором везана туго.
Угаси се звездо
сузно треперућа у облаку
јер нема другог неба.
А ово ће опет постати светло
идуга биће твоја – ако је хоћеш.
Заволи зелено у њој,
млим те, заволи.

И ја ћу онда с тобом да стегнем дугу –
зијасто витку –
д клизи у шаци – у срцу
к твоје сузе којих нема,
кје пијем туђим уснама ватрено врелим
исвојим, увело сувим,
бсхлорофилно жутим,
сиснутим...

О, стиснуо бих и ја зелено из дуге
млим те дозволи.

ПОСЛЕ РАСКРШЋА ОК

Бесана вртоглавица балсамованогa сна
препливати је хтела
телесно душевним пасошем
у ново за њих –
за мене више не.

Јер праскозорје жеље и сна тог
расплинуто је у дубокој чежњи
добро познатој мени.
Можда ћу још и лично ја
Бити сведок њихове пропасти.

ХАЛУЦИНАЦИЈА ок

Чудом се неким ноћас
улице
Љуљају и криве попут дијаграма.
И ја тетурам том кривином
растуће температуре,
Једва назирући редове истих кућа...
Корачам вођен руком невидљивом
коју осећам
Непостојећом,
која ме стеже.
И имам снаге.
Размахнем,
И певам,
Певам док ми сузе теку
Низ осенчено лице
не знам већ откад и од чега,
Само осећам. К'о тугу. К'о жељу.
О, жељо гладна!
Што се губиш у тамнини ових ноћи
К'о атом у једињењу?

Постојиш,
Али се губиш у цик-цак ударима.
И ја се губим тражећи те,
И ја се губим волећи те,
И ја се губим тражећи се.
Још гледам у празне флаше
начворене на моме асталу,
И ћутке одговор тражим где да се нађем...
Лутам изгубљен,
и питам се не одговарајући,
и одговарам не питајући,
и певам плачући,
Тражим се...
У задимљеној крчми,
У ритму и тактовском дизању руку
И ногу обнажених,
У флашама сврстаним по величини
на радном столу,
У талогу епрувета
таложеног групним реагенсом,
У магистерству неком
Ту најпре.
Најпре а далеко,
Потребно а невољено,
Оплакано.
И стално те тражим
губећи се
И стално се губим
тражећи се.
Јурим те, далеко си
Хоћу те, али се губим,

Губим се, а знам адресу
светлости рампе мог бића,
И чујем зуј камере твоје...
Тражим се...
СТОП! КАДАР 1954. Све исто.
Корачам вођен руком невидљивом
Вођен ко ће га знати којим путем
од ових куда се тражим.
И пружам своју руку
Јер на дохвату њеном угледах светлост
Ал' она бљесну и неста.
Остадох у сенци,
У тамнини ноћи,
У бескрају пута,
И тражим њу и себе...

ПЛУС И МИНУС БЕСКОНАЧНО ок

Гасе ми се обрвама очи –
ноћима усисане.
И пијем туге искапљујући
И желим сунце испијено облаком снова.

Ја не знам за крај из вечних чаша,
а радост тражим у смежураном зраку,
искипелог осмеха –
богичавим болом.

ОЧИ И ЛЕТЊА НОЋ ок

Очи твоје

Уткане у расплетено небо
трепере уздисајем,
у плавом.

И одговор ноћи слуша
у валовима облака –
не тако сивих
узбуђен,
пригушен,
у руковети заносног мириса
распусних летњих ноћи

БЕЗИМЕНЕ ОЧИ ОК

Хтео бих да ишчупам Ваше очи,
да их носим у загрљају,
не, у себи,
и да их свима покажем к'о своје,
Заувек
И само моје.

Желим да угасим
Ваше погледе у другог
и да их утопим у себе
к'о своје,
заувек
и само моје.

Ја знам да су оне
Не и само Ваше
Па ипак,

видим их свуда крај себе
чак и у себи к'о своје
заувек
и само моје.

ПИЈЕМ ТЕ МОЈА ЖЕЉО ОК

Живим те, страсти моја
Изатканих дана орнаментима живота
Уношеног себе.
У сатима,
у данима,
у ноћима,
у цвету,
у жижи што не вене,
у бојазни сукоба,
у хероизму воље,
у теби,
у мени у теби,
у свему те зовем,
у свему те певам
мелодију прозе неминовне,
поезију истине
и људи
и живота
и нас.

ПОХЛЕПНЕ УСНЕ И ОЧИ ОК

Мрзим шта су те твоје чељусти
Које би размрск'о замахом целог тела?

зубе,
бисере – лажне – бих бројао
на огрлици морала твог –
назови чистог.
Јер лажи су ти дуге
к'о сенке твојих дојки распаљујуће тесних.
Стезнике бих покидао
јер новцем мисле,
јер стежу,
јер лажу.

О, где су твоје чисте очи?
Где су усне наивно меке
и тело распусно чисто?
о где су лажи непостојеће што су ме звале,
што су ме хтеле,
без новца,
без плате...?

ОКОШТАЛИ САН ОК

Узалуд бујица ускипталих жеља
Узалуд затишје лажних примирења
Узалуд
Прекасно снови ишчезнути желе
Прекасно жеље у незнађе хоће
Прекасно
Да
И узалуд је и прекасно сада
Од жељених снова и сниваних жеља
Спојнице кидат' са мном

Прекасно...